

Militarització i Llei mordassa sota l'estat d'alarma

written by Lluita Internacionalista | 6 d'abril de 2020

En els 15 dies d'estat d'alarma hi ha hagut 216.326 multes –més que les 150.000 d'Itàlia en un mes– i 1.849 detencions. Gairebé la meitat de les detencions són de la Policia Nacional. El ministre d'Interior anunciava que reforçaran amb l'exèrcit les patrulles de Policia Nacional i Guàrdia Civil.

La Direcció General de la Policia en una nota informativa interna recomana prioritzar l'aplicació de la Llei de Seguretat Ciutadana, coneguda com a Llei mordassa, per considerar-la “àgil i contrastada” [\[1\]](#). La major part d'aquestes multes són per l'article 36, que preveu multes de fins a 30.000 euros per “desobediència o resistència a l'autoritat” o “negativa a identificar-se”. S'aplica sense un protocol precís i a discrecionalitat de la força repressiva. La declaració d'estat d'alarma encara preveu penes superiors, de fins a un any de presó i 600.000 euros de multa pel Codi Penal. I per si la Llei mordassa no fos suficient, la nova “Llei mordassa digital” (amb l'abstenció d'Unidas Podemos) ara es completa amb el control directe dels moviments de cada persona que són els geolocalitzadors dels mòbils, sense necessitat que se'n doni consentiment.

El Govern PSOE-Unidas Podemos, que es va comprometre a derogar la Llei mordassa, avui en dia l'aplica a discreció. El 2018, amb el govern del PP, es van posar 48.922 multes. Només fa un mes, l'11 de febrer, el ministre d'Interior declarava la Llei mordassa “fallida” i que la seva aplicació havia “col·lapsat les delegacions del Govern amb denúncies”. Pedro Sánchez afirmava: “Avançarem en drets, derogant la ‘Llei mordassa’, perquè cap societat realment lliure persegueix la llibertat

d'expressió".

Els generals condecorats –en una imatge franquista clàssica– prenen el protagonisme als metges i científics fent una vegada i una altra crides patriòtiques a la unitat i a la disciplina militar, posant el focus en la denúncia de veïns (els Mossos d'Esquadra demanen a la població que se'ls faci arribar les denúncies), a qui s'identifica –en el llenguatge de guerra– com enemics. S'eleva a la categoria d'herois a les forces armades i als cossos repressius amb la impunitat que els atorga la Llei mordassa.

Ningú s'estranyarà que en aquest context hi hagi infinitat de denúncies i vídeos que recullen situacions humiliants i detencions amb violència policial. També denúncies –com la de SOS Racisme– contra la proliferació d'abusos policials contra la població migrada. **L'estat d'alarma es transforma –amb la Llei mordassa– en un estat d'excepció perquè la resposta del Govern de PSOE-Unidas Podemos anteposa el control de la gent a la dotació de mitjans per afrontar l'emergència sanitària.**

Ada Colau: militars o bombers?

Públicament la ministra titular de Defensa, Margarita Robles, emplaçava Pablo Iglesias a què activés les peticions d'intervenció de les forces armades. Així ha estat a Barcelona: el 23 de març, l'alcaldesa Ada Colau, de Comuns-Podem, agràia a la Unitat Militar d'Emergències (UME, que va fer un desplegament de 85 efectius, prescindibles per l'ocasió) la seva col·laboració per construir, en un dels pavellons de Fira de Barcelona, un centre per a persones sensesostre. A diferència de París, on s'han acollit els sensesostre en hotels, el Govern de Colau, en una ciutat amb més de 70.000 places hoteleres, ha optat per aquest macrocentre, que es pot convertir en una bomba de relleu sanitària i social, i on molts sensesostre es resistiran a anar-hi voluntàriament (el mateix passa amb un dels pavellons d'IFEMA a Madrid).

L'endemà, tres sindicats (CCOO, CSC, CGT) i fins a deu entitats de bombers, es dirigien mitjançant una carta pública a l'alcaldeessa Ada Colau reclamant una major implicació i sentint-se "infrautilitzats". Diuen: "estem altament qualificats/es pel que ara mateix necessita la ciutat, som coneixedors de la logística sanitària, sabem treballar en equip, i com molt bé sap –li recorden–, la ciutadania confia en nosaltres". La carta segueix, disposant-se a doblar horaris, guàrdies... sense deixar de fer tasques ordinàries. I acaben demanant-li l'ordre per tal que siguin activats.

També la Generalitat ha demanat la intervenció de la UME per la desinfecció d'un centre de menors. L'entrada de l'exèrcit a Catalunya és una provocació i un intent de blanquejar les institucions del règim.

El virus de la militarització

S'està blanquejant l'exèrcit en aquesta crisi, quan el que cal és denunciar que el seu cost és de més del doble del que s'inverteix en Sanitat, centenars de milers de milions d'euros que avui haurien estat necessaris per al sistema públic de salut.

Amb els discursos militars i repressius es fomenta la desconfiança entre veïns, la delació, l'individualisme i la por. Es potencia l'aplaudiment de l'acció policial, i qualsevol que defensi a qui ha estat reprimat pot ser al seu torn multat o detingut. Es posa en el punt de mira el veí, quan és molt més gran la responsabilitat dels empresaris o del Govern, que fins a l'últim moment han mantingut obertes les empreses i han obligat els i les treballadores a sortir al carrer. Es trasllada la culpa a la gent, quan l'únic culpable es l'Estat i els seus governs, que estan responent tard i malament a la crisi sanitària, que van desmantellar la sanitat pública, que van omplir les butxaques de la sanitat privada, que no es van preparar per enfrontar la pandèmia fins que la vam tenir a sobre.

Però el Govern no només tem el present de la pandèmia, sinó el que vindrà després. I la militarització serà el pont entre els plans de confinament i els plans de reconstrucció posteriors, sempre apel·lant a l'excepcionalitat i a la unitat. L'objectiu d'aquests plans serà que paguem la crisi els i les treballadores.

El poder s'enroca i es recentralitza, i al seu servei no només hi ha el PSOE, també Unidas Podemos i IU. Pablo Iglesias (14 d'octubre de 2014) afirmava que la Llei mordassa vulnerava drets fonamentals i afegia: "Quan la casta se sent acorralada recorre a lleis repressives. Estan nerviosos i volen retallar la democràcia". La classe dominant, la *casta* d'Iglesias, es prepara per a una escalada de la lluita de classes certament imprevisible, la del post coronavirus. És cert que està nerviosa i vol retallar la democràcia. Potser, quan arribi el moment d'aquestes confrontacions decisives, Iglesias i Garzón no estaran al Govern i veiem fórmules de govern d'unitat nacional, és a dir, de lluita aguda entre classes, amb la col·laboració del PSOE i el PP. Però IU i Podemos ja hauran fet la feina bruta a la *casta*.

Desmilitarització i treball col·lectiu

La unitat entre les treballadores ha estat sempre el principal instrument per afrontar situacions de crisi. Quan els bombers destaquen la confiança que té la ciutadania en ells, en oposició a la policia i més encara a l'exèrcit, saben que aquest és un element central per mantenir la col·laboració, i que és la base de la veritable unitat.

Però hi ha nombrosos exemples de solidaritat des del primer moment. Ha estat fonamental entre veïns en l'ajuda a la gent gran i amb més dificultats, però serà vital i decisiva a la sortida de la crisi. No hi haurà treva, i intentaran retardar el màxim que recuperem els drets de manifestació i reunió. Com prescindiran aleshores de la Llei mordassa que tant han aplicat? Ens voldran retornar a una altra situació

d'exceptualitat?

Però no podem deixar les coses així. El clamor per tal que els pressupostos consolidin la sanitat pública no pot apagar-se ni un moment. El mateix que la crisi, que ja està instal·lada, han de pagar-la els capitalistes. Ens estarem jugant el futur. Un futur que s'estarà lliurant al mateix temps en nombroses parts del món, perquè el capitalisme ha globalitzat el problema i també està internacionalitzant la solució. Avui és més urgent que mai construir un partit revolucionari i una internacional. Perquè aquesta crisi ha tornat a posar sobre la taula la disjuntiva de tota la humanitat: socialisme o barbàrie.